

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. Populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longè est à me.
Quò sæpe vehementiùs Deum oras, ore quidem illi adstas propriùs, sed
corde distas longius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

F E R I A Q V A R T A.
DE HIS CHRISTI DOMINI VERBIS
AD PHARISÆOS.

Hypocritæ, benè prophetavit de vobis Isaias dicens: Populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longè est à me. Matth. 15.

Verba Prophetæ sunt hæc:

Appropinquat populus iste ore suo, & labiis suis glorificat me: cor autem eius longè est à me. Il. 29.

VERITAS PRACTICA.

Quò sæpè vehementius Deum oras, ore quidem illi aditas propius, sed corde distas longius.

RATIO EST, Quia quò vehementius aliquid Deum oras, sæpè est naturalis ipse affectus magis inordinatus.

Sed cum sic orando affectus est magis inordinatus, tum corde distas à Deo longius, licet illi adites ore propius.

Ergo & quò sæpè vehementius Deum oras, ora quidem illi aditas propius, sed corde distas longius. Quod certè est illusionis genus valde cavendum.

I. P U N C T U M.

QUÆ Dominus in Pharisæos verba prosequitur, plana sunt, si de Pharisæis tantùm intelligantur; sed si ad nos, ut par est, illa convertimus, vix ullus forsan se iis notari animadvertet, nisi quod orando distractum cor habeat, quæ est humana infirmitas quam sancti quique gemunt.

Verùm, in veritate proposita gravitas aliquid continetur quod meritò est expendendum. Fit enim aliquando & fortè à te sæpius, ut cum quid vehementius naturaliter desideramus, id etiam vehementius Deum rogemus, & tum nos magis devotos, magis illi affectos, unitos & orationi attentos existimemus, Quæ certè est illusio damnosissima & valde cavenda; Nam è contra, Quò illud vehementius Deum oras, tum sæpè longius ab eo distas. Nonne hoc est paventium

dum si verum est? Disce autem ex hac rationatione quàm sit verum, Dubitari non potest quin sæpè quando vehementius aliquid Deum rogas, illud aliquid ex illo reum genere sit, quas naturaliter diligimus ut vitæ prosperitates, commodi, felices negotiorum eventus, honores, divitias & similia quæ sunt ordinaria nostra desideria, satis honestis & piis etiam recta prætextibus, ut sic commodius serviamus Deo, vel ne bonorum contrariis & oppositis premamur malis. Nonne hæc aliquando ita desideras & Deum oras? At nonne verendum est ne illa desideres vehementius quàm oporteret? Nonne verendum est ne desiderium illud minùs sit ordinatum, & plus æquò feratur in rem concupitam, quàm recta ratio postulet?

Perge ulterius & inquire à te ipso num quando sic vehementior est affectus, affectus sit magis inordinatus, aut in re quæ desideratur, aut in modo, vel in fine. Sic Esau vehementer benedictionem Patris postulabat, nam irrugit clamore magno, & consternatus, ait, *Benedic etiam & mihi, Pater mi.* At verò quàm parum fuerit tum ejus affectus ordinatus, constat ex Apostoli verbis: *Scisote enim quoniam & postea cupiens hereditare benedictionem, reprobatus est; non enim invenit pœnitentia locum, quamquam cum lachrymis inquisisset eam.* Sic Rex Antiochus, Rex ille sceleratus qui tam vehementer, orabat Dominum à quo non erat misericordia consecuturus, Nonne ex ipso naturali & inordinato quo vivebat affectu sic orabat ut viveret, & quò vehementius orabat, licet affectum tegeret & dissimularet, eò tamen coram Deo magis inordinatus erat? Nim revera vitam non desiderabat nisi ut mo-

Gen. 27.

Heb. 12.

2 Macch.

1s. 38. more solito viveret. Sic denique vehementer illi orabant de quibus ipse Deus, Rogant me, inquit iudicia iustitia, appropinquare Deo volunt: quare jejuna vimus, & non asperxisti? Humilia vimus animas nostras, & nescisti? Sed quod eis respondetur, satis indicat quam inordinatum orando & jejunando affectum habere, unde quod erat eorum oratio vehementior, tanto magis inordinatus prodibat eorum affectus. O quam verè sanctus Jacobus! Petitis & non accipitis, eò quod male petatis, ut in concupiscentiis vestris insumatis.

Jacobi 4.

II. PUNCTUM.

SED cum sic orando, susus affectus est magis inordinatus, tùm eorde distas à Deo longius, licet illi adfles ore propius.

Nam quod est valde considerandum, nunquam corde longiores à Deo sumus quam cum voluntate & affectu dissentimus; quando autem desiderium rei alicujus est vehementius quam oporteret, tunc est inordinatum, & voluntas ita desiderans sic à Deo dissentit, ut quantum est inordinatè desiderans, tantum à Deo dissentiat, distentque simul longius. Accedet homo ad cor altum, & exaltabitur Deus. Id est, tantò magis recedet Deus ab illo homine, qui se inordinatè provehit aut aliquid supra se altius cupit. Nunquid est cor tuum rectum, ajebat Jehu Rex Israël sicut cor meum cum corde tuo? Et ait Ionadab: Est si est, inquit, da manum tuam: qui dedit ei manum suam? at ille levavit eum ad se in currum. Sic Deus ab unoquoque petit ut se sibi uniat, vivantque simul. Non est autem cor rectum si est inordinatum, cum rectitudo cordis pendeat à sua regula, quæ est æterna lex seu divina voluntas.

Ps 63.

4. Reg. 10

In Praefatione.
Ps. 124.
In Exortatione
est ejusdem.

In Ps. 32.

Sic apud sanctus Augustinus; Qui sunt recti corde? Qui voluntatem suam ad voluntatem Dei dirigunt, non voluntatem Dei ad voluntatem suam curvare conantur. Et paulò post, Hoc cogitant qui recto sunt corde, qui voluntatem Dei sequuntur non suam; faciunt illum precedentem, & se, equentes: non autem se precedentes & illum sequentem. Et in omnibus enim bonum inveniant, sive emendantem sive constantem, sive consulantem, sive exortentem, sive coronantem, sive purgantem, sive illuminantem.

Itemque alibi: Qui sunt recti? Qui dirigunt cor secundum voluntatem Dei, & si eos perturbat humana fragilitas, divina consolatur æquitas,

Quamvis autem corde mortali privatim aliquid velint quod sua interim causa vel negotio vel presententi necessitati conveniat, ubi intellexerint & cognoverint aliud Deum velle proponunt voluntatem melioris voluntati sua, & voluntatem omnipotentis voluntati infirmi; & voluntatem Dei, voluntati homini. Et post multa de exemplo Christi orantis in horto, Non quod ego volo, sed quod tu Pater. QVOMODO, inquit, distans es à Deo qui jam hoc vis quod Deus? Eris ergo rectus & te decet laudatio, quoniam rectos decet laudatio. Si autem curvus fueris, laudes Deum quando tibi bene est, blasphemias quando tibi male est, &c. Quasi diceret, sicut illi corde cum Deo coadjuncti sunt qui recti sunt, seu qui amant & faciunt ejus voluntatem; sic ab eo disjuncti sunt corde qui curvi sunt & ita inordinati ut Deum non laudent nisi cum iis bene fecerit. Si non fuerint saturati & murmurabunt, O infida corda, o curvas in terram animas.

Ps. 58.

III. PUNCTUM.

QVOD saepe igitur vehementius Deum oras, oras quidem illi auctas propius, sed corde distas longius, quia illa orationis vehementia procedit potius ab inordinato quodam cordis affectu quam à recta ratione vel pia voluntate: unde fit ut, quam inordinata est cordis affectio, tam longè cor distet à Deo. Sicut enim accessus cordis ad Deum consistit in ipsius cordis rectitudine & ordinatione secundum divinam voluntatem, sic ejus à Deo recessus fit, cum curvum & inordinatum redditur, quando scilicet sese per affectum naturalem nimis inflectit in res creatas. Va eis, quoniam recesserunt à me. Non clamaverunt ad me in corde suo, sed ululabant in cubilibus suis: super criticum & vinum ruminabant, recesserunt à me. Id est, satis quidem vehementer orabant cum clamarent & ulularent, sed cum pro suis bonis temporalibus tantum me orarent, ibique cor haberent de fixum: quò se putabant orando propius ad me accedere, eò recedebant longius, sic orando tantum temporalia & caduca. Non me invocant non me desiderant qui sic orant, sed illa tantum bona quæ sibi optant.

Osea 7.

Ps. 52.

Quod præclare sanctus Augustinus ad illa psalmi verba, Deum non invocaverunt. NON NE, inquit, quotidie tales rogant Deum? Non rogant Deum. Attendite si possimus hoc dicere adjuvante ipso Deo Deus gratus se vult coligi, gratus se vult

vult diligi, hoc est, castè amari: non propterea se amari, quia dat aliquid prater se, sed quia dat se. Qui ergo invocat Deum ut dives fiat, Deum non invocat, hoc enim invocat quod ad se vult venire: quid enim est invocare, nisi vocare in se? In se ergo vocare, hoc dicitur invocare. Nam cum dicitur, Deus da mihi divitias: non vis ut ipse Deus ad te veniat, sed vis ut divitiae veniant ad te. Quod vis ut ad te veniat, hoc invocaret, si autem Deum invocares, ipse ad te veniret, ipse esset divitiae tuae. Nunc autem vis habere arcam plenam & inane conscientiam, Deus non implet arcam, sed peccus. Quid tibi profunt exteriores divitiae, si interior premit egestas? Ergo isti qui propter secularia commoda, qui propter terrena bona, qui propter vitam praesentem & terrenam felicitatem invocant Deum, non invocant Deum.

Hæc ad verbum S. ille Doctor, ex quibus nò modo patet propositæ veritatis ratio, sed quàm sit damnosum quàm pudendum & alienum à vera religione sic orare Deum. Hoc est scilicet quod Ecclesiasticus primo ipso libri capite tan-
Eccles. 1. tope præcavebat: Ne sis incredibilis timori Domini, & ne accesseris ad illum duplici corde.

Ne fueris hypocrita in conspectu hominum, & non scandalizeris in labiis tuis. Attende in illis, ne forte cadas, & adducas animæ tuæ in honorationem, & reveles Deus abscon-
I. c. 4. tua. & in medio Synagoga elidat te; quoniam accessisti malignè ad Dominum, & certum plenum est dolo & fallacia. Nec importunum videri debet quod ex sancto Jacobo huciterum revocamus: Appropinquate Deo, & appropinquabit vobis. Emundate manus, peccatores: & purificate corda, duplices animo.

Hanc Ecclesiastes cordis purificationem sic oraturo commendabat: Custodi pedem tuum, ingrediens domum Dei; & appropinqua ut audias. Id est, cave affectum inordinatum, cave ne ex eo Deum ores; audi potius ipsum Deum te admonentem ut hinc prævium deponas affectum; cui admonitioni si parueris, longè plus Deo dabis quàm si multas illi inactas victimas; unde & pergit Sapiens, Multo enim melior est obedientia quàm stultorum victima, qui nesciunt quid faciunt: Nempe nesciunt nec cogitant quantum Deo displiceat sic orari cum affectu inordinato. Videte, vigilate, & orate.
Videri debet in 2. parte, Feria 4. Pentecostes,

Eccles. 4.

Marci 13.

FERIA QUINTA.

AD HÆC CHRISTI DOMINI VERBA CONTRA PHARISÆOS.

Omnis plantatio quam non plantavit Pater meus cælestis, eradicabitur. Matth. 15.

VERITAS PRACTICA.

Humana consilia ed sèpè pejora, quò meliora.

RATIO EST, Quia consilia quarvis ed pejora sunt, quò magis obsunt intento fini. Sed quò meliora sunt, ed sèpè intenti fini magis obsunt.
Ergo ed sèpè pejora sunt quò meliora. Quamobrem in id accuratius invigilandum est.

I. PUNCTUM.

CUM nihil haberent Pharisæi quod verbis Christi opponerent, nec tamen Christo Domino crederent, hoc unum resta-

bat illis murmurare, infrendere, & tanquam se ab eo malè acceptos atque offensos palàm conqueri. Quod cum animadverterent Discipuli Domini, Accedentes, inquit Evangelista, dixerunt ei: scis quia Pharisæi audito verbo hoc, scandalizati sunt. At ille respondens ait: omnis plantatio quam non plantavit Pater meus cælestis, eradicabitur. Sinite illos, cæci sunt & duces cæcorum; cæcus autem si cæco ducatum præferat, ambo in foveam cadunt. Quasi diceret, ne turbemini aut ullo modo moveamini propter facta Pharisæorum, quia deficient, exarescent, aut etiam evellentur, sicut infœcunda plantatio; atque universum illud certi habetote, quod, quidquid non fuerit à Deo vel cum Deo institutum, illud non stabit.

Tr 3

Quæ